

Een handje vol Parijs

Enige weken geleden heb ik mijzelf weer eens getraakteerd op een paar dagen Parijs. Parijs is een grote stad. De grote vraag die dan ook altijd onmiddellijk bij de planning van zo'n reisje opdoemt, is: wat gaan we er doen? Dit keer hebben we dat probleem eenvoudig en snel opgelost door een gouden greep uit de boekenkast van de openbare bibliotheek. We leenden het boekje 'Wandelen in Parijs', besloten elke morgen tijdens het petit déjeuner welke wandeling we zouden gaan doen, en vervolgens waren we de hele dag onder de pannen.

Het boekje bracht veel voordelen met zich mee. Door het klakkeloos te volgen, hoefden we niet zelf een route vast te stellen aan de hand van allerlei verschillende tips, folders en reisgidsen. We voelden niet op iedere hoek en bij iedere dwarsstraat de neiging om te gaan discussiëren of we naar links of naar rechts zouden gaan. De ervaring had ons geleerd dat degene die de uiteindelijke beslissing nam van 'Linksaf' of 'Rechtsaf' zich altijd wat ongemakkelijk verantwoordelijk voelde voor de leukheid van de gekozen straat. Maar nu het boekje voor ons besliste, vonden wij automatisch iedere straat leuk, de auteur had het immers zo gewild.

Degene die het boekje tijdens de wandeling in de hand had, fungeerde als gids en las hardop waar we op moesten letten. Een raar idee daarbij vond ik altijd dat zo'n bibliotheekboek misschien al wel twintig keer in een koffer mee was genomen naar Parijs, en steeds met dezelfde pagina's opengeslagen door de Parijse straten had meegewandeld.

Een van de wandelingen die we hadden uitgekozen, voerde ons door de wijk St. Germain des Prés. Het was tijdens deze wandeling dat ik begon te beseffen waarom mensen zo graag naar Parijs gaan. Hoe klein en nietig je namelijk als mens ook bent, in Parijs voel je je vanzelf groot met de groten. St. Germain des Prés heeft een allure die je vroeg of laat op jezelf gaat betrekken. Je treft er grote pleinen aan, met achteloos in de hoek een kerk die hier in Nederland al gauw de naam 'De Grote Kerk' zou dragen. Je zit in cafés waar grote schrijvers als Sartre en Simone de Beauvoir hun boeken hebben geschreven, en je voelt opeens dat ook jij dat kunt: boeken schrijven. In de etalages staan modedoppen met elegante mantelpakjes en fijne lederen tassen, en plotsklaps weet je: dít is mijn stijl.

De volgende dag liepen wij van de Assemblée Nationale via de Madeleine naar de Opéra. Drie krankzinnig grote pompeuze gebouwen die ons hoog boven ons dagelijkse leven uittilden. Wij waren er net in de tijd dat het honderd jaar geleden was dat Emile Zola zijn pamflet tegen de Franse regering had geschreven. In Parijs wordt zo'n jubileum groots aangepakt: een huizenhoge copie van het pamflet hing tegen de gevel van het regeringsgebouw. Uit twee reusachtige boxen klonk een stem die in prachtig krakend Frans de tekst voorlas, en wel zo luid dat wij geen woord meer van elkaar konden verstaan. De rest van deze wandeling leidde ons langs juweliers, langs winkels vol porselein en etalages vol kristal. We begonnen ons te vereenzelvigen met Napoleon, die in deze buurt op een metershoge bronzen zuil op het gepeupel neerkijkt.

Met het gevoel twee mondaine wereldburgers te zijn, lieten wij ons met de Thalys weer naar Nederland vervoeren. Onze hoogmoedswaanzin kreeg een eerste knauw toen in Breda omgeroepen werd dat er een stroomstoring was, en dat we verder met bussen vervoerd zouden worden. Toen ik eindelijk thuis kwam, vond ik op de deurmat het aanbiedingenkrantje van de buurt-super om de hoek. De kat had in de gang gekotst, en aan de kastdeur hing mijn oude rafelige ochtendjas die nodig aan vervanging toe is.

Het enige wat ons nog van Parijs rest, is een stapeltje copieën uit het boekje 'Wandelen in Parijs'. Als ik die af en toe nog eens nalees, trekt het beeld van al dat groots weer aan mijn ogen voorbij. En zo fungeert het boekje na Parijs ook nog eens als reisverslag. Een grote stad, een klein boekje. Ach, een kinderhand is gauw gevuld.

Margot

